

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ — 5 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1908

ΤΑΧΥΔΡΟΜ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΑΡΙΣΤ. Ν. ΚΥΡΙΑΚ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΑΔΑΜ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ Κ. Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ

Β'.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΛΟΓΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Εἰκόσι πέντε ἢ τριάκοντα ἔτη — δὲν γνωρίζω πόσα, λέγει ὁ κ. Λαμπάκης, — παρήλθον ἀφ' οὗτου βασανίζεται καὶ βασανίζει τὰ χριστιανικά μας μνημεῖα.

Ἦλθεν ὁ καιρὸς τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου. Ἦλθε καὶ ὁ καιρὸς νὰ ἐπιδείξῃ ὁ κ. Λαμπάκης, τί ἔκαμεν ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα ἔτη.

✱

Τὸ Ἀρχαιολογικὸν Συνεδρίον εἶχε τμήμα Βυζαντινόν. Τὴν Ἑλληνικὴν Χριστιανικὴν ἐπιστήμην τὴν ἀντεπροσώπευσεν αὐτόκλητος εἰς τὸ τμήμα τοῦτο ὁ κ. Λαμπάκης. Δῆλ. προσεκληθῇ, ἀλλ' αὐτὸς ἐγάλασε τὸν κίσμον νὰ προσκληθῇ. Διαπρεπέστατοι ξένοι βυζαντινολόγοι ἀντεπροσώπευσαν τὴν πατρίδα των εἰς τὸ Συνεδρίον.

Ἡ συνεδρίασις τοῦ Βυζαντινοῦ τμήματος, εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ πρῶτον ὠμίλησεν ὁ κ. Λαμπάκης, ἦτο ἡ τρίτη συνεδρίασις καὶ ἔγινε τὴν 29 Μαρτίου 1905, τὴν 5ην ὥραν μ. μ. εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην.

Πρόεδροι τῆς Συνεδριάσεως ἦσαν οἱ κ. κ. G. Robert καὶ J. Strzygowski.

Ὁ κ. Α. Λαμπάκης ὁμιλεῖ διὰ μακρῶν περὶ τῶν ἱερατικῶν μνημείων τῆς Μήλου. Δεικνύει διαγράμματα, ἐορμηγεῖς ἐπιγραφὰς, εὕρισκει τάφους, δεικνύει εἰς τοὺς συνέδρους χώμα καὶ κίονον τῆς Μήλου, λέμπε καὶ ἐναθρόνεται διὰ τὰ νέα πράγματα, τὰ ὁποῖα κάμνει γνωστά εἰς τοὺς ξένους βυζαντινολόγους.

Ἐπὶ τέλους τελειώνει. Ὁ κ. Σπ. Λάμπρος, καθηγητὴς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἐγείρεται καὶ θεωρεῖ καθήκον τοῦ, διὰ νὰ περιώσῃ ὁπωσδήποτε τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην, νὰ εἴπῃ τὰ ἑξῆς:

«Τὰ σχεδιαγράμματα, τὰ ὁποῖα, διαβιβάζει ὁ κ. Α. Λαμπάκης, ὅτι πρῶτος αὐτὸς ἔκκρε καὶ ὅτι ἔως τῶρα καὶ ἐν διαγράμματι δὲν εἶχε δημοσιευθῇ, οὐδόλως εἶνε τὰ πρῶτα γεγόμενα. Τοῦναντίον μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Ross εἰς τὸ Inselreisen, εἰς τὸν κ. Duchesne ὁφείλομεν τὸ πρῶτον σχεδιαγράμμα τῶν ἱερατικῶν μνημείων τῆς Μήλου (ἐπίσημα, πρακτικά, Congrès d'archéologie, σ. 316)» Προσέθηκε δὲ ἀκόμη τὸ ἑξῆς, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ πρακτικά, ἐδῶ ὁ μὲν εἶνε ὁ κ. Λάμπρος καὶ οἱ σύεδροι. «Ὁ κ. Α. Λαμπάκης ὁφείλει νὰ μὴ λησμονῇ ὅτι εἰς τὴν ἐπιστήμην καθῆκον ἔχουσι πάντες ν' ἀποδίδωσι τὸ suum cuique».

vv

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, 30 Μαρτίου, ὥραν 10 π. μ. συνεδρίασις εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ρώσου Βυζαντινολόγου Θ. Οὐσπένσκη. Τότε πλέον, τότε χεῖμαρροι λόγων καὶ ἄρθρων καὶ βιβλίων καὶ δελτίων καὶ διαγραμμάτων καὶ ἐπιγραφῶν καὶ φωτογραφιῶν καὶ ἀνακαλύψεων ἐξεσφενδονίσθησαν κατὰ τῶν κεφαλῶν τῶν συνέδρων, καταπλήκτων καὶ ἐνεῶν προσβλεπόντων ἀλλήλους.

Ἐκείνην, νομίζω, τὴν ἡμέραν ὁ κ. Λαμπάκης ἔκαμε λόγον περὶ τῶν κεραμοπλαστικῶν διακοσμήσεων, εἰς τὰς ὁποίας

ήγησις εἰς τὸν Νεῖλον δι' ἀτμοπλοίου

τρέφει συγκινητικὴν ἀδυναμίαν.

Εἶπε καὶ εἶδε καὶ πάλιν εἰς αὐτὰ
τὰς συνήθεις τοῦ ὀπτασίας. Εἰς τὰς
ἀπλῶς ταύτας διακοσμήσεις εἶδε καὶ
βλέπει τὸ μονόγραμμα τοῦ Χριστοῦ,
καὶ ρητὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ὁ κ.
Παῦλος Καρολίδης, καθηγητὴς τοῦ
ἡμετέρου Πανεπιστημίου, ἀπήντησεν
δι' αἱ διακοσμήσεις αὗται οὐδὲν ἄλλο
παρὰ συνήθεις ἀπλοῦσται δι-
ακοσμήσεις μόνον, ὅμοιαι μὲ τὰ κοσμή-
ματα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια καὶ σήμερον, ἐν
τοῖς γραμματίων, βλέπομεν εἰς
τοὺς Τουρκικοὺς τάπητας.

Τὶ ἀσέβεια! Ἀσεβέσιος ὁ κ. Π.
Καρολίδης, τοῦ ὁποίου γνωστὴ εἶνε ἡ
πρὸς τὴν ἐκκλησίαν βαθεῖα, λελογι-
σμένη ὁμωσ, ἀγάπη καὶ εὐσέβεια.

Ἀλλ' ἄς εἶνε. Δὲν μᾶς βλάπτουν
τόσον πολὺ αἱ ὀπτασίαι τοῦ κ. Λαμ-
πάκη.

Ἐκείνο ὁμωσ, τὸ ὅποion μᾶς βλάπτει εἶνε,
ὅτι ἐξηκολούητε νὰ λέγη ὡς ἀνακαλύψει,
ὅτι ῥαγματα ἀπὸ πολλοῦ γνωστὰ εἰς τὴν ἐπι-
στήμην, καὶ νὰ διαρρηγνῇ μετὰ πατάγου ὁ-
ρας ανοικτὰς καὶ νὰ ἐκθέτῃ κατ' αὐτὸν τὸν

ἀκούει.

Ἡ ζουφή, εἰς τοιοῦτον εἶδος ἐπικλήσεως, ἀν-
θρωπότης, καταναλίσκει τὰ εἶδη αὐτὰ περισσό-
τερον ἀπὸ τὸ ψωμί ἀκόμη.

Ὅλοι μας, ἄλλος ὀλιγότερον καὶ ἄλλος περισ-
σότερον ἔχομεν αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν. Λιθανό-
μεθα δι' ὑπάρχουν μέσα εἰς τὸν ὄργανισμόν μας
στοιχεῖα ἐπαναστατικὰ, τὰ ὅποια εἰς μίαν
προσπαθοῦμεν νὰ ὑποτάξωμεν. Τώρα αὕτη ἡ
ἐπανάστασις νομίζω δι' ἐπεκτείνεται καὶ ἀρ-
χίζει νὰ στρέφεται ἐναντίον μας. Ἔως τώρα
τὰ νεῦρα ἦσαν ἀφορμὴ τῶν περισσοτέρων ἐγ-
κλημάτων. Τώρα ἀρχίζουν νὰ γίνονται καὶ αἰ-
τία τῶν περισσοτέρων αὐτοκτονιῶν.

Καὶ ὁμωσ προοδεύουν ἀκόμη. Ἡ ἐξέλιξις
τώρα τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ αὐξησις τῆς ἐντά-
σεως καὶ τῆς ἀντιπειδραρχικότητος τῶν νεύρων.
Ἐάν προχωρήσωμεν ἀκόμη ὀλίγον ἔτι, εἰμαι
βέβαιος ὅτι μετὰ ἔτι τινὰ ὁ νέος ἄνθρωπος δὲν
θὰ ἔχη καμμίαν ὁμοιότητα μὲ τὸν πρὸ 100
εἰσὼν τοιοῦτον. Ὁ πρῶτος εἶχε σάρκα, ὁ δὲ
νεῦρα καὶ δέσμο, ὁ δευτέρος θὰ ἔχη μόνον
νεῦρα καὶ ὁ δὲ ἔως ὅτου ἐξελιχθῶν καὶ τὰ
δύο μαζί δὲ κανέναν εἶδος.

Ἐάν αἱ ἐπαναστατικαὶ αὗται διαθέσεις τῶν
νεύρων ἐξακολουθήσουν ἀκόμη ἡ ἀνθρωπότης
ἐξάπαντος θὰ εὖρε εἰς τὴν νευρασθένειαν τὸ
ὅπλον, τὸ ὅποion ζητεῖ νὰ αὐτοκτονήτῃ.

A. ΓΙΑΝ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ἀξίζει νὰ γνωσθῶσι μερικαὶ λεπτομέρειαι
τοῦ Παναγγλικοῦ συνεδρίου.

— Λοιπόν! Εἰς τὸ συνέδριον αὐτὸ ἔλαβον μέ-
ρος 300 ἐπισκοποί.

— Ἐκτὸς αὐτῶν καὶ πολλοὶ λαϊκοὶ διακε-
κοιμημένοι.

— Εἰς τὸ συνέδριον, ὁ κληρικὸς Βάθσλεη,
κατήγγειλε μὲ τὰ ἀνθρώπινα δημοσιεύματα τῶν
ἐφημερίδων.

— Τὸ συνέδριον, ἐξ ἄλλου ἀπαφάνθη δι' ὁ
Ἀγγλικὸς τύπος, κατὰ τὰ τελευταῖα εἰκοσι
ἔτη, ἐγένετο ἡθικώτερος.

τρόπον τὴν Ἑλληνικὴν ἐπιστήμην εἰς τὰ ὅμ-
ματα τῶν ξένων.

Λοιπὸν τὴν 30ην Μαρτίου 1905 εἰς τὴν
αἴθουσαν τῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ κ. Δαμπάκης λάμπων ἐκ χαρᾶς ἀγ-
γέλλει ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ φυλακτήριον τῆς
Ἀμοργοῦ. Καὶ ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιγραφῆς του.
Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ κ. Millet, νομίζω, καθηγητῆς
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων, ὅτι εἶνε
ἤδη ἀπὸ ἐτῶν δημοσιευμένη καὶ ἔχει ἀναγνω-
σθῇ ἡ ἐπιγραφή.

Δὲν ταράσσεται ὁ χριστιανολόγος. Ἐπιτί-
πτει λάβρος ἐπὶ ἄλλων ἀνακαλύψεων. Ἡ
Πεντάτευχος τῆς Σμύρνης ἔχει τέσον ὠραίας,
λέγει, εἰκόνας, ὥστε πρέπει νὰ δημοσιευθῇ.
Ὁ Στρουφόσκης, καθηγητῆς Αὐστριακοῦ πα-
νεπιστημίου, τοῦ λέγει, ὅτι ἔχουσιν ἤδη δη-
μοσιευθῇ εἰκόνας τοῦ χειρογράφου.

Ἐν Μυσिरᾷ τῇ 21ῇ Ἰουλίου 1908.

ΑΔΑΜ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ